

[Stein.]

fra Pressens Side i høj Grad har ønsket at undgaa en Lovordning. Man er derfor i første Omgang gennem de Forhandlinger, der har været ført, havnet i denne Nævnsordning, som der i nogen Grad gøres Rede for i Bemærkningerne til Lovforslaget. Men jeg vil ogsaa gerne understrege, at den frivillige Ordning, som er truffet, i Virkeligheden er truffet under Forudsætning af, at man skulde undgaa en Lovordning, og derfor maa man lægge nogen Vægt netop paa de Bemærkninger, som er blevet fremhævet fra anden Side: at Justitsministeren ikke vil skride til Anklage i Tilfælde, hvor den paa-gældende har sluttet sig til den frivillige Ordning, undtagen hvor der, som det er sagt, foreligger Forhold af ganske særlig grov Karakter, og at det da sker efter Samraad med Nævnet. Den Ordning, som i Øjeblikket bestaar, har hidtil fungeret tilfredsstillende, men der er altsaa Lakuner, som man ikke kan komme udenom, og som har foranlediget, at man har ønsket at supplere denne Nævnsordning med de Lovbestemmelser, her er Tale om, og som jeg paa mit Partis Vegne skal anbefale at tiltræde.

Lannung: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne tiltræde det foreliggende Lovforslag om Tillæg til Straffeloven. Det sker uden synderlig Glæde og kun som en Indrømmelse til, hvad Nødvendigheden byder i denne Tid, alt taget i Betragtning, i hvilken Henseende vi bøjer os for Justitsministerens og Regeringens Skøn — selvfølgelig.

Der er Ting i Lovforslaget, som ogsaa jeg normalt vilde have reageret imod ud fra principielle juridiske Synspunkter, men det skal jeg efter Omstændighederne undlade at komme nærmere ind paa. Dette gælder blandt andet den Ordning af Paatalen, der omhandles i § 2, Stk. 2, sammenholdt med Bemærkningerne til Lovforslaget, men i Praksis vil der forhaabentlig ikke opstaa uheldige Tilfælde. I og for sig er det jo meget tiltalende, at man forsøger i videst muligt Omfang at komme igennem ad Frivillighedens Vej, og saa vidt jeg forstaa, har den ansvarlige Presse ikke følt sig unødigt generet af denne Ordning — tværtimod.

I øvrigt skal jeg kun sige, at Formuleringen af § 1, hvor der er Tale om:

„Meddelelser, der er egnede til at skade Landets Interesser i Forhold til Udlandet“,

ikke giver noget særlig skarpt eller klart Kriterium. Der vil et Skøn uvægerligt

komme til at bygge meget paa det rent subjektive. Jeg noterer derfor med absolut Tilfredshed, at Paatale — som det jo fremgaar af Lovforslaget — kun finder Sted efter Justitsministerens Paabud, og at det i Bemærkningerne yderligere tilføjes, at Afgørelse i hvert enkelt Tilfælde vil blive truffet efter Forhandling med Udenrigsministeriet. Jeg har den største Tillid til den nuværende Regering og til dens Justitsminister og Udenrigsminister og nærer for saa vidt ingen Betænkelighed ved at give denne Straffehjemmel, der, som sagt, utvivlsomt er vel motiveret. Men paa den anden Side er det givet, at en saa forholdsvis vag Bestemmelse som den, der her er Tale om, kun alt for let kunde misbruges i andre Hænder. Det vilde derfor have været ønskeligt, forekommer det mig, om man lidt nærmere havde kunnet præcisere, hvad det er, man vil ramme; men jeg gaar ud fra, at man ikke har anset det for muligt, naar Bestemmelsen skal være tilstrækkelig vid, og tage alt det med, som man mener bør falde ind under den.

Trods de Momenter, jeg har ment det nødvendigt at fremdrage her, skal jeg, som nævnt, anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

J. S. Foget: Det vilde jo være ganske urimeligt at modsætte sig en Lov som denne, hvis den ikke indeholdt andet, end hvad der staar i § 1. Det vilde være urimeligt at modsætte sig, at de, der bevidst søger at skade Landets Interesser, bliver straffet. Men hørende til et Mindretal, der har været ude for lidt af hvert, maa man straks blive en lille Smule skeptisk over for Udformningen heraf og spørge sig selv: hvordan vil en saadan Paragraf egentlig kunne fortolkes? Vil man kunne lægge i den, at et eventuelt Angreb paa Regeringen er skadeligt for Landets Interesser? I saa Henseende vil jeg gerne have et klart Svar af den højtærede Justitsminister. Vil man kunne lægge deri, at en Kritik af førte Handelsforhandlinger vil skade Landets Interesser? Ogsaa det vil jeg gerne have et klart Svar paa. Det er aldeles afgørende for mig at vide dette, for hvis det ikke fortsat er tilladt i det politiske Liv at kritisere den siddende Regering eller at kritisere forkastelig Optræden under Handelsforhandlinger eller lignende — ja, saa er det, man tilsigter gennem Loven, aabenbart kun at knægte Ytringsfriheden og at forsøge paa at bringe den almindelige Kritik inden for det politiske Liv til Tavshed.

I § 2, Stk. 2, indføres der, saa vidt jeg kan se — men jeg er jo ikke Jurist, saa maaske tager jeg fejl —, en ganske ny Retspraksis. Man deler Pressen i 2. Delé,